

The logo consists of a large, hollow circle with a thick black outline. To its right, the name "GEORGE ORWELL" is written in a bold, sans-serif font, with "GEORGE" on top and "ORWELL" stacked directly below it.

GEORGE
ORWELL

Fără un sfant
prin Paris
și prin Londra

Traducere din limba engleză
de Vali Florescu

POLIROM
2019

XVII

Cu treizeci de franci pe săptămînă de cheltuit pe băuturi, puteam lua parte la viața socială a cartierului. Aveam seri pline de veselie simbata în micul bistrou de la parterul Hotelului des Trois Moineaux.

În odaia pardosită cu cărămizi, de cinci metri pătrați, se îngheșau douăzeci de persoane, iar aerul era greu respirabil din pricina fumului. Zgomotul era asurzitor, pentru că fiecare ori vorbea cît putea de tare, ori cînta. Uneori, răsună doar o larmă de voci amestecate; alteori, toată lumea începea să cînte brusc aceeași melodie – „Marseilleza” sau „Internăționala”, sau „Madelon”, sau „Les Fraises et les Framboises”. Azaya, o țărancă masivă și stîngace care lucra paisprezece ore pe zi într-o fabrică de sticlă, cînta un cîntec despre „*Elle a perdu ses pantalons, tout en dansant le charleston*”¹. Prietena ei, Marinette, o corsicană subțirică și oachiesă ce se încăpățina să-și păstreze virtutea, își lovea genunchii unul de altul și dansa un *danse du ventre*². Bătrînii soții Rougier veneau și plecau, cersind băuturi și încercînd să spună o poveste lungă și emotionantă

---

1. „Ea și-a pierdut pantalonasii cît a dansat charleston” (fr.) (n. red.).

2. Dans din buric (fr.) (n. red.).

despre cineva care îi înșelase odată cu o rama de pat. R., cadaveric și tacut, stătea liniștit în colțul lui, trăgind la măsea. Charlie, beat, ba dansa, ba se plimba impleticindu-se încoace și-ncolo cu un pahar de absint contrafăcut bălbănuindu-i-se în mina durdulie, ciupind femeile de sini și declamind poezii. Lumea juca darts și dădea cu banul pentru băuturi. Manuel, un spaniol, tîra fetele la bar și scutura cutia cu zaruri lipind-o de pînțecelle lor, ca să-i poarte noroc. Madam F. stătea în picioare la bar, turnînd la repezeală *chopines*¹ de vin prin pîlnia de cositor, cu o cîrpă udă la îndemînă, fiindcă fiecare bărbat din încăpere încerca să se dea la ea. Doi copii, bastarzi ai lui Louis cel solid, zidarul, stăteau într-un colț, împărțind un pahar de sirop. Toți erau foarte fericiți, peste măsură de convinsî că lumea e un loc placut, iar noi toți, niște oameni demni de luat în seamă.

Pret de un ceas, larma nu înceea deloc. Apoi, pe la miezul noptii, o voce striga strident „*Citoyens!*”² și se auzea zgromotul unui scaun care cade. Un muncitor blond, roșu la față, se ridicase în picioare și izbea cu sticla de masă. Toată lumea se oprea din cîntat; vesteau facea ocolul încăperii: „Sssht! Începe Fureux!”. Fureux era o flință ciudată, un pietrar din Limousin care muncea din greu toată săptămîna, iar sămbăta se imbața pînă nu mai știa de el. Își pierduse memoria și nu-și mai amintea nimic de dinainte de război, și s-ar fi distrus complet cu băutura dacă madam F. n-ar fi avut grija de el. Sîmbătă seara, pe la ora cinci, ea spunea cuiva: „Prinde-l pe Fureux înainte să-și cheltuiască tot

---

1. Carafe (fr.) (n. red.).

2. Cetățeni (fr.) (n. red.).

salariul", și, după ce acesta era prins, ca îi lăua banii, lăsându-i doar pentru o ultimă băută zdравана. Într-o săptămînă, a reușit să scape și, împleticindu-se beat mort în Place Monge, a fost călcat de o mașină și rănit grav.

Partea ciudată cu Fureux era că, deși atunci cînd era treaz se declara comunist, cînd se îmbăta devinea patriot violent. Începea seara animat de principii comuniste solide, însă după patru sau cinci litri de alcool devinea un șovinist agresiv, care denunța spioni, ii provoca pe toți străinii la bătaie și, dacă nu era impiedicat, azvîrlea cu sticle. Acesta era momentul în care își tinea discursul – căci în fiecare simbătă seară ținea un discurs patriotic. Discursul era întotdeauna același, cuvînt cu cuvînt. El suna așa:

„Cetăteni ai Republicii, e vreun francez aici? Dacă e vreun francez aici, mă ridic în picioare ca să-i amintesc – ca să-i amintesc de fapt despre glorioasele zile ale războiului. Cînd privești în urmă la vremea aceea a tovărășiei și a eroismului, privești în urmă de fapt la acea vreme a tovărășiei și a eroismului. Cînd îți aduci aminte de eroi care au murit, îți aduci aminte de fapt de eroi care au murit. Cetăteni ai Republicii, am fost rănit la Verdun...”.

Aici se dezbrăca parțial și le arăta rana cu care se alesese la Verdun. Urmau strigăte și aplauze. Ni se părca că nu există nimic pe lume mai amuzant decît acest discurs al lui Fureux. Era un spectacol bine-cunoscut în cartier; oamenii veneau aici de la alte bistouri special ca să-l vadă cînd o lua razna.

Lumea începea să-și dea coate și să sușo-tească, pentru a-l stîrni. Facîndu-le semn cu ochiul celorlalți, cineva cerea să fie liniște și-l ruga să cînte „Marseilleza”. O cîntă frumos, cu

o voce placută de bas și vibrații patriotice ce-i reverberau din adincul pieptului, cind ajungea la „*Aux armes, citoyens! Formez vos bataillons!*”¹, pe obraji începeau să-i curgă lacrimi adevarate; era prea beat ca să vadă că toată lumea ride de el. Apoi, înainte să termine de căntat, doi zdrăgoni de muncitori îl prindeau fiecare de cîte-un braț și-l puneau la pămînt, în timp ce Azaya, de undeva din apropiere, unde el să n-o ajungă, striga „*Vive l'Allemagne!*”. Fureux se învinetea la auzul unei ascemenea infamii. Toți cei din bistrou începeau să strige la unison „*Vive l'Allemagne! À bas la France!*”², în timp ce Fureux se zbătea să le sara la gît. Însă, brusc, le strica toată distractiția. Chipul ii devinea livid și trist, mîinile și picioarele i se înmuiau și, înainte ca cineva să apuce să-l opreasca, începea să vomite pe masă. Apoi madam F. îl ridică de parcă ar fi fost un sac și-l ducea în pat. Dimineața reapărca tacut și civilizat, și cumpăra ziarul *L'Humanité*.

Masa era ștearsă cu cirpa, madam F. aducea și mai multe sticle de un litru și frânzele, și ne apucam de băut serios. Și urmau și mai multe cîntece. Un cintăreț ambulant venea cu banjoul său și cinta pentru cățiva bănuți. Un arab și o fată de la bistroul din josul străzii începeau să danseze, iar bărbatul minuia un falus de lemn pictat, de mărimea unui facălet. Acum, zarva mai conținea, cind și cind. Oamenii începuseră să discute despre problemele lor în dragoste, despre război, despre pescuitul de sturioni în Sena și despre cea mai bună metodă de *faire la*

-
1. La arme, cetățeni! Adunați-vă în batalioane (fr.) (n. red.).
  2. Trăiască Germania! Jos cu Franța! (fr.) (n. red.)

revolution¹ și să spună povestii. Charlie, din nou treaz, se băga în vorbă și trâncănea cinci minute despre sufletul lui. Ușile și ferestrele erau deschise pentru a răcori încăperea. Strada începea să se golcașcă, și în depărtare se auzea trenul cu lapte, hruind solitar pe bulevardul St Michel. Aerul rece ne izbea frunțile, și vinul african de proastă calitate încă avea gust bun: eram fericiti, dar căzuți pe gînduri, acum că strigătele și veselia se sfîrșiseră.

Pe la ora unu nu mai eram deloc fericiti. Simteam că bucuria serii se stinge, și ceream grăbiți mai multă băutură, însă la ora asta madam F. o îndoia cu apă, și gustul nu mai era același. Bărbații începeau să se certe. Fetele erau pupate cu forță și li se băgau mîinile în sîn, aşa că o ștergeau, ca să nu pătească și altceva mai rău. Louis cel solid, zidarul, era beat, și se tîra pe podea lătrînd și dîndu-se drept ciînc. Ceilalți se săturau de el și-i trăgeau cite un șut cînd trecea pe lingă ei. Oamenii se apucau unii pe alții de braț și turuiau confesiuni dezliniate, înfuriîndu-se cînd nu erau ascultați. Multimea se rărea. Manuel și celalalt barbat, amindoi jucători, se mutau vizavi, în bistroul arăbesc, unde jucau cărti pîna în zori. Charlie împrumuta subit treizeci de franci de la madam F. și dispărea, probabil la un bordel. Bărbații începeau să-și golcașcă paharele, strigau scurt „*ssieurs, dames!*” și plecau la culcare.

Pe la unu jumate, ultima picătură de placere disparuse deja, lăsînd în urma ei doar dureri de cap. Avcam revclatia faptului că nu suntem niște locuitori minunați ai unei lumi minunate, ci o mînă de muncitori prost plătiți, care au tras o

---

1. A pune la cale revoluția (fr.) (n. red.).

beție crunta și sordida. Continuam să ne înghităm vinul, însă doar din inertie, și, deodată, licoarea ne facea greață. Îți simteai capul umflat ca un balon, pământul se clătina cu tine, limba și buzele îți erau pătate, vineții. În cele din urmă, nu mai avea nici un rost să te abții. Mai mulți bărbați ieșeau în curtea din spatele bistroului și vărsau. Ne tiram în pat, unde ne trînteam pe jumătate îmbrăcați, și zăceam acolo zece ore.

Așa îmi petreceam majoritatea scărilor de sămbăta. Una peste alta, cele două ceasuri în care totul era perfect și eram peste măsură de fericiți pareau să merită durerea de cap ce urma. Pentru mulți bărbați din cartier, neinsurăți și fără nici un plan de viitor, băuta săptăminală era unicul lucru care făcea ca viața să merită trăită.